

жавническа и възпитателна система на реакция, обиръ и заблуда . . .

„Браво! Браво! — пише Ботйовъ въ „Хайде на изложбата“ —:нашитъ суверени изпратиха толкова сандъци съ дервиши на изложбата въ Виена, а ученолюбивитъ български общини стоятъ и се чешатъ въ тиловетъ надъ статията на „учителския приправникъ“ изъ Загребъ, напечатана въ Христа ради юродивото Право. Не виждатъ, че Шишкова го хвана зазъбица отъ тая статия и за да се прѣпоръча клѣтникътъ за изложбата, написа и „статия безъ заглавие, но не и безъ цѣль“, сир. плодъ на неговия умъ извѣтрѣлъ. Тоя драматургъ, педагогъ и критикъ, който не признава други авторитетъ освѣнъ своя, доказва, сир. прави си устата като габровецъ за бой — че българитъ не сж тѣй „назадъ“, за да нѣматъ мѣсто на изложбата, и не сж тѣй „напрѣдъ“, за да не проводятъ баремъ него. Нека го проводи Търновското читалище и нека бжде увѣрено, че протекторътъ му ще изучи и педагогията тѣй, както е изучилъ българската народна поезия, за която, като чѣте прѣди двѣ години въ Браила, и бибичкитъ дору плакаха. — Богъ да е на помощ!“

Не сж оставени на мира нито единъ отъ „по-виднитъ дѣятели“ изъ България и навънъ. Въ Шуменъ „Епархиалното събрание размислило и рѣшило да отвори фабрика за попове“: тѣй казвалъ в. Право, на сжщето мнѣние билъ и дописникътъ му, извѣстниятъ на врѣмето си поетъ отъ трета ржка — П. Ивановъ: — „че въ тая фабрика трѣбва — и непрѣменно трѣбва! да се фабрикуватъ и учителитъ за основнитъ ни училища; защото — слушайте съ внимание! — ако учителитъ не бждатъ като поповетъ и поповетъ като учителитъ, сир. — ако се не лѣятъ и еднитъ и другитъ въ една и сжща фабрика, та да могътъ, разбира се, да се слѣятъ развратнитъ учителски истини съ свѣтитъ попски лъжи, то биръ тюрлю народътъ ще може да се просвѣти и да